

Salomé Pablos Martínez

**Les coses ja es feien molt bé, a Infermeria,
però es podien millorar els mètodes**

**“Recordo que si a una planta no hi havia molta feina
anaven a ajudar a l'altra planta. Tothom anava
a la una.”**

Salomé Pablos es va incorporar l'any 1989 a l'Hospital i va ser una de les primeres supervidores d'Infermeria. Va aportar la seva experiència i professionalitat després de trenta anys a Mútua de Terrassa. De la mà de Pilar Argelés, aleshores directora d'Infermeria, ella i Carmen Murillo van conformar la base sobre la qual es va assentar la infermeria metodològica.

Salomé Pablos arriba a l'entrevista carregada de bons records i paraules d'agraïment per qui la va acollir a l'Hospital. Reviu amb afecte el comiat que li van fer quan es va jubilar i ens ensenya el penjoll –una estrella de nit en or– que li van regalar l'equip del torn de nit. Per a ella van ser uns anys molt bons i no en té ni una queixa... només li sap greu no haver viscut l'hospital nou.

Què és una infermera metodòloga?

Nosaltres no n'hi dèiem així, però vol dir que apliques uns mètodes en la manera de fer; aquest va ser el canvi que vam fer. Les coses ja es feien molt bé, a Infermeria, però es podien millorar els mètodes, i això és el que va promoure la Pilar Argelés.

Coneixia la Sra. Argelés de molt abans.

La Carmen Murillo i jo vam entrar a l'Hospital de l'Esperit Sant l'any 1989 gràcies a la Pilar Argelés, amb qui vam treballar a la Mútua de Terrassa. Jo hi vaig començar a treballar just acabada la carrera d'infermeria i la Pilar, que hi va entrar poc després, va introduir uns mètodes molt innovadors, com és el tracte en el malalt. Ella va ser pionera en aquest canvi de plantejament en el tracte al pacient.

El malalt no era un "objecte", sinó una persona i l'havíem de tractar com a tal. Volia que mostréssim un respecte als pacients de més edat; que els parléssim de vostè i que no els tractéssim amb aquella infantilització que, tot i que benintencionada, pot ferir la dignitat d'algunes persones (perquè senten que els tracten com a criatures). Amb *carinyo*, però amb respecte. També volia que ens

aprenguéssim el nom dels pacients per personalitzar l'atenció i que se sentissin més acollits.

Com va afectar el nou model d'infermeria en el dia a dia de l'Hospital?

El canvi va ser brutal. Ella anava injectant aquestes noves maneres, per millorar el tracte al pacient. Recordo que venia el camiller i deia: "vinc a buscar el fèmur"; és el que es feia a tot arreu. I nosaltres vam mirar de canviar poc a poc. Un altre exemple és el del bany dels malalts: abans no es tenia tant en compte la intimitat i s'anava una mica per feina, sense pensar que es podia evitar destapar-lo tot. En aquest aspecte es van fer moltes millores; es feien les coses seguint uns passos, més procedimentat.

I en què consistia la seva feina?

Jo anava amb les infermeres, per veure les pràctiques, perquè la Pilar volia introduir una metodologia i calia analitzar totes les pràctiques per mirar com es podien millorar. Jo els deia com ho havien de fer. Ella ens ho havia ensenyat a Mútua de Terrassa.

I no va costar acceptar que vinguessin de fora a dir com s'havien de fer les coses?

La veritat és que ens van acceptar molt bé, vam tenir molt bona acollida des del principi. Hi havia infermeres molt vàlides, i entenc que es podrien haver queixat, tenint en compte que la Carmen i jo veníem de fora i ja érem grans; i, en canvi, mai no vam tenir cap problema. Va ser excepcional; jo m'he sentit molt estimada.

Com era l'ambient a l'hospital?

Nosaltres veníem d'un hospital molt gran i aquí ens vam trobar un hospital petit i proper, amb un ambient familiar. Tothom es coneixia. A la Mútua tothom li deia Sra. Argelés i em va sobtar que aquí tothom li deia Pilar; amb una familiaritat, però amb tot el respecte, perquè era una professional molt respectada. Era una persona que escoltava molt, i dedicava temps a la seva gent. Va defensar molt el col·lectiu davant els metges i la mateixa Direcció.

També es va ocupar de la formació.

Vam portar a l'hospital una formació sobre higiene postural dels infermers a l'hora de moure el malalt. Aquest va tenir molt èxit. Jo vaig impartir un curs de reanimació d'aturada cardíaca, i alguna xerrada però bàsicament el que vaig fer és fer seguiment de les pràctiques infermeres per introduir les millores a partir dels nous procediments i protocols. Ho feien bé, era un personal molt ben format; només vaig haver d'introduir els canvis que volia impulsar la directora d'Infermeria.

Feien una mica de tot...

Infermeria també s'ocupava de comprar els regalets de Reis per als pacients. I a la nit, quan baixava la feina, embolicàvem els paquetets. El dia de Reis els metges es vestien i repartien els regals. Recordo molt aquests anys. Era un hospital molt humà.

Després van posar en marxa atenció al client, però moltes coses de

tracte a l'usuari les ateníem nosaltres. De tota manera he de dir que no va haver-hi mai problemes importants.

L'entrada de visites era lliure, de dia no hi havia horari. A la nit estava tancat. No havíem tingut especials problemes amb això; sí que alguna vegada havies d'anar a parlar amb famílies que acudien a veure el malalt en grups molt nombrosos –fins i tot havien arribat a plantar tendes davant de l'hospital– però mai no va haver-hi cap conflicte.

Va ser una de les primeres supervidores d'Infermeria.

Primer vaig ser supervisora de matí i després, supervisora de nit. Funcionàvem amb equips d'infermera i auxiliar, i passàvem visita amb els malalts les dues. Al matí, a més, coincidíem amb el metge que és quan passa visita. Era important coincidir perquè moltes vegades el pacient ens explicava a les infermeres coses que no explicava als metges, de manera que en les visites conjuntes les podíem fer sortir. El malalt tenia més confiança amb la infermera.

La infermera del matí no podia marxar fins que no arribava la del torn següent. En altres llocs ho deixaven escrit, però aquí no, sempre esperaves que arribés el canvi de torn per poder traspasar la informació en persona.

I el canvi a torn de nit, no va ser molt dur?

No, la veritat és que m'hi vaig adaptar de seguida i els quatre anys que hi vaig estar, fins que em vaig jubilar, m'hi vaig sentir molt a gust. A la nit era més tranquil, perquè els pacients dormien.

Però hi havia una qüestió que cuidàvem molt, que era la prevenció de les úlceres per decúbit. No es podia permetre que els malalts amb poca mobilitat es llaguessin i per això a la nit, cada ics hores, els mobilitzàvem. És una aberració que un malalt es llagui a l'hospital. Sí que anaves més col·lapsada si s'obria el quiròfan per una urgència i l'equip d'Urgències havia d'entrar a quiròfan.

El que recordo amb molta satisfacció és que si a una planta no hi havia molta feina, anaven a ajudar a l'altra planta. Sempre va haver-hi molta companyonia. Tothom anava a la una.

Va estar molt bé aquests nou anys a l'Hospital.

Jo estava molt a gust a l'Hospital, però clar, quan vaig fer els 65 anys vaig haver de marxar. Em van fer un comiat molt maco. Em van regalar un àlbum de fotos preciós. Van venir tots, els metges, el director. Em van fer regals; la gent del torn de nit em van regalar un penjoll d'or: una estrelleta de nit.

Tinc ganes de tornar a l'Hospital, per veure com estan. Fan una festa per Nadal i hi vaig molt contenta. Realment van ser uns anys molt macos.